

טז. הרבה נוהגים לכתוב **ספר תורה**, **לעילוי נשמת** קרוביו או רבו שנפטרו כב).

יז. מי שאין יכולת בידו לכתוב ס"ת, ראוי ללמוד הלכות ס"ת ומעלה עליו הכתוב כאילו קיים המצוה כג).

שהכניס רווק שלא נשא אשה עדיין ולא קיים מצוה ראשונה, והקדים לקיים מ"ע האחרונה.

כב) כ"כ גאון אחד בקובץ המאסף (ירושלים תרכ"ו) שנה י"ח כרך ב' סימן כ"ו, שזה זמן רב חקרתי לדעת המנהג אשר נהגו ישראל עם קדוש לכתוב ס"ת לעילוי נשמות הצדיק שנפטר, כי איזה שייכות יש בזה הלא המת חפשי מן המצות, ואם כוונתם לעילוי נשמות, מדוע יחדו דייקא מצוה זו, ותי' עפ"י גמ' שבת דף ק"ה ע"ב דבשעת יציאת נשמה חייב לקרוע על כל אחד מישראל שדומה לס"ת שנשרף, ופרש"י כמו הרואה ס"ת שנשרף חייב לקרוע, אף נשמת ישראל הניטלת דומה לו שאין לו ריק בישראל שאין לו תורה ומצוות עיי"ש, וא"כ מעתה בעבור זה עושים ס"ת כי הא צדיק נתפס בעונות הדור ואם לאו בר הכי הוא נתפס על ב"ב או משפחתו, נמצא שעונותיהם גרמו לס"ת שנשרף, לכן כותבים ס"ת לע"נ קרוביו ומקדישו לרבים לתיקון העון עיי"ש, וכ"כ בספר השיחות תשמ"ט פרשת יתרו עיי"ש, וכן נוהגים רבים.

כג) כ"כ בהקדמת בן המחבר לספר משנת אברהם, וז"ל מה שנלע"ד שלדברי השאג"א שבזה"ז אין בידינו לקיים המ"ע דכתיבת ס"ת מפני שאין אנו בקיאים בחסירות ויתירות, לפ"ז ראוי לכל אחד ללמוד הל' ס"ת, ומעלה עליו הכתוב כאילו קיים המצוה, כמו בכל מצוה שאינו נוהג בזה"ז ע"ד כל העוסק בתורת עולה וכו', וידוע מש"כ בספרה"ק דהכונה דוקא לעסוק בעמל וביגיעה, ולא כמקצת חכמים ולומדים שהל' סת"מ שייך רק לסופרים ובזה"ז הסופרים עפ"י רוב לאו בר הכי וכו', אך אם אתה לו שמענו דרוש וקבל שכר על ת"ת וכבוד התורה עכ"ד.